

Samuel Khaled (2000, דרום סודן)

יש לי חלומות גדולים - אני רוצה להיות מוזיקאי מפורסם, זמר. אני בן אדם שעובד מאוד קשה. לפעמים אני מרגיש שאני עוצר את עצמי מלהצליח, כשאני בדיכאון או כשאני מתמודד עם קשיים נפשיים או עם זכרונות מהמצבים שלי. בשנה שעברה ההורים שלי החליטו להביא אותי לפה ללמוד כדי שאני אוכל להתרכז בלימודים שלי ולסיים את התיכון. אחרי זה אני אוכל לעשות מה שאני רוצה. אני מקווה מאוד שאסיים בהצלחה ואז אוכל להתמקד במוזיקה שלי. אני אוהב לעשות רית'ם אנד בלוז וראפ.

נולדתי באנדרומן בדרום סודן בשנת 2000. באתי לישראל כשהייתי בן 6. אני לא זוכר את היום הראשון שלי בישראל. אני זוכר שהזמנים בישראל היו טובים. הייתי ילד שמח והיו לי חברים טובים. יכולתי להשיג כל מה שרציתי. פשוט נהניתי מהחיים כילד. גרתי בתל אביב והלכתי לבית ספר, לביאליק רוגוזין. יש לי זכרונות טובים מבית הספר ומהמועדונים. פגשתי את החברים שלי שם והיינו עושים כיף ביחד ואוכלים פיצה ופלאפל ביחד. שיחקנו משחקים. אני הכי מתגעגע בישראל לאמא שלי ושני האחים שלי, הם עדיין שם. היא מצפון סודן. אני הלכתי חזרה עם אבא שלי.

עזבתי את ישראל ב-2012. אמרו לנו שאנחנו צריכים לעזוב. עזבתי אני ואבא שלי ואחי הקטן. ביום האחרון שלי התעוררנו בבוקר וארזנו את הדברים שלנו והלכנו לתחנת האוטובוס המרכזית וחיכינו שיבוא לקחת אותנו. החברים שלנו באו להיפרד מאיתנו והיו הרבה אנשים שצילמו תמונות. בכיתי כל כך כי עזבתי את החברים שלי ואת ההורים שלי. אמא שלי באה ובכתה כל כך הרבה, היא נורא דאגה והרביצה לאבא שלי שהוא לוקח אותי לדרום סודן. לא יכולתי אבל להישאר עם אמא שלי, הרגשתי כל כך רע להשאיר את אבא שלי לבד.

דרום סודן הייתה לי מאוד מוזרה. לא מה שאני רגיל אליו. לא היה מפותח, לא ידעתי את ההרגלים והתרבות. השירותים והמקלחת נראו לי כל כך מוזר והייתי כל כך מפוחד אפילו להשתמש בשירותים. אבל לאט לאט התרגלתי. עשיתי חברים.

באתי לאוגנדה ב-2013 עם אבא שלי ואחי קצת לפני שבית ספר התחיל. אחי גם לומד פה, הוא בן 15. אני אוהב את בית הספר פה, אבל לפעמים אני רק רוצה להיות חופשי ולצאת מפה ולהיות עם הטלפון שלי. אני לא מרגיש שיש לי בכלל זמן למוזיקה שלי פה. המערכת כל כך שונה בבית ספר פה מישראל. אנחנו לובשים מדים מלאים וקמים כל כך מוקדם. ואין זמן לכלום. לא יוצאים מפה. יש להם חוקים מאוד נוקשים וזה לא היה בישראל ככה, שם הייתי הרבה יותר חופשי. היום בבוקר, למשל, התעוררתי וכל כך פחדתי בלי לדעת למה. כדי להרגיע את עצמי אני לפעמים שר. אני נותן לזה לעבור כשאני מבלה זמן עם חברים שלי.

פליט זה משהו שברח מהמדינה שלו בגלל בעיה, כמו מלחמה, ומחפש מקום בטוח וחיים יותר טובים. אני לא מרגיש שאני פליט, למרות שאנשים כל הזמן אומרים לי. אולי מבחינת ההגדרה אני פליט אבל אני לא מרגיש ככה. אני באפריקה ואני בבית. וגם בישראל לא הרגשתי ככה כי הייתי פשוט קטן ונהניתי מהחיים. לא ידעתי על הבעיות.

אבל לפעמים יש הפרדה ואנחנו מרגישים שונים כשמפרידים אותנו. בעוד עשר שנים אני אעשה את המשפחה שלי גאה ואני אהיה זמר מפורסם ועשיר. אני אשתדל לעזור לאנשים אחרים.

ציירתי זמר כי אני אוהב לשיר ואני רוצה לייצג את זה.